Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Og ved intet fortørner menneskene Gud mere end dermed, at de ikke anerkjender hans haand i alle ting og ikke adlyder hans befalinger, og mot ingen er hans vrede optændt mere end imot saadanne. (P. B. 60 : 21)

NR. 24 | 15. DECEMBER 1925 | 4 AARG.

JULEHILSEN

Julen er nær med sine velsignelser og glæder. Hjertet er spændt, ja det banker av glæde og taknemlighet at vi lever i denne dag. Vore tanker er henvendt til Gud, ja til verdens Frelser og Forløser, han som nedla sit liv for verdens synder. Kan vi feire julen i opriktighet og i renhet for Gud? Forstaar vi dens betydning, hvad er vort maal? Er det for at nyte glæde paa andres bekostning, eller er det for at gjøre godt, og at gjøre andre lykkelige. Herren har sagt: «Det er saligere at gi, end at motta.» Julen er for at gi til andre, og naar andre blir lykkelige er ogsaa vi glade. Gu delsket verden saa meget, at han gav sin søn den enbaarne at sone for verdens synder, for at alle som tror paa ham ikke skal fortapes, men ha et evigt liv. Tror vi paa ham, elsker vi ham? Da holdes hans bud. Maa kjærlighetens aand trænge ind i alles hjerter, maa julens goder komme til alles hjem, ja til rike og fattige, til store og til smaa. Da vil vi ogsaa erindre det store bud: «Elsk din næste som dig selv.» La os ogsaa erindre den store siste dages profet, Joseph Smith, som var født den 23. december 1805. Tænk paa hans liv av trængsler og den store misjon han utførte, da han gik som et lam til slakterbænken og nedla sit liv for at oprette Herrens kirke i disse dage. Hans misjon er en velsignelse til alle, ja saavel til de levende som til de døde. La vore hjem runge med sange: «Priser profeten som skuet Jehovah, Jesus har sal-

vet den herlige seer», og «Ære være Gud i det høieste, fred paa jorden og i menneskene en velbehagelighet.» Og saa vil jeg ønske eder alle en glædelig jul og et godt nyt aar.

A. Richard Peterson.

UNGDOMSFORENINGENS MOTTO FOR 1925.

(Slutning).

En av de tolv var fraværende, da hans brødre mottok det første besøk av den opstandne Forløser, og da de sa: «Vi har set Herren,» svarte Thomas: «Uten jeg ser naglegapene i hans hænder, og stikker min haand i hans side, vil jeg ikke tro.» Siden efter viste Frelseren sig for Thomas og sa: «Ræk din finger hit og se mine hænder, og ræk din haand hit og stik den i min side og vær ikke vantro, men troende.» — «Min Herre og min Gud!» utbrøt tvileren og var overbevisst.

Thomas blev irettesat fordi han forlangte at se og føle, førend han kunne tro. Hvormeget han var at dadle for sine tvil, kan jeg ikke si, men saa meget er klart: Han hadde den samme ret som de andre tolv, at faa en personlig tilkjendegivelse av Herren — rettigheten til at komme i forbindelse med Ham, hvis opstandelse han var forlangt at bevidne. De andre hadde set og hørt, kanhænde endog følt, ti Jesus tilbød dem denne anledning. Hvorfor skulle ikke Thomas dele den samme erfaring med de andre? Hvad ellers kunne fuldstændig gjøre ham skikket som et specielt vidne om opstandelsen?

Tegnsøkning er avskyelig og beviser en syndig tilbøielighet. Det er en velsignelse at tro, uten at se, eftersom utøvelsen av tro bevirker aandelig utvikling, et av de store maal for menneskets jordiske tilværelse. Mens kundskap opsluker troen og forebygger denne øvelse, er den en hindring for denne utvikling. «Kundskap er makt,» og alle ting vil bli kjendte i en beleilig tid. Men for tidlig kund-

skap — at ha kundskap paa den forkjerte tid — er skadelig, baade for fremgang og lykke.

Tilfældet med apostlerne var undtagelsesvis. De stod i en særskilt stilling. Det var bedre for dem at vite, nei, absolut nødvendig, i den hensikt at gi dem den fornødne kraft og makt til at bære dette usedvanlig store vidnesbyrd.

Og dog, endog i deres tilfælde var det nødvendig at vite mere, end blot at se med øiet og høre med øret, for at gjøre dem skikket til at forstaa og vidne om Kristi guddommelighet. Peter viste før opstandelsen, at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn — viste det formedelst guddommelig aabenbaring, og hans brødre av de tolv var berettiget til den samme kundskap, og at faa den tildelt ved de samme midler.

At der maatte noget mere til, end at han viste sig for dem i opstanden tilstand, for at dyktiggjøre dem i deres gjerning, er bevist i den kjendsgjerning, at efterat han hadde vist sig for dem og efterat han hadde bemyndiget dem til «at gaa ut i al verden og prædike evangeliet for al skabningen», blev de befalet av ham, at «bie i Jerusalem» indtil de blev «iførte kraft fra det høie»; de adlød, og en kraft kom over dem — «der hørtes en lyd fra himmelen som av et fremfarende vældig veir». — «Tunger likesom av ild satte sig paa hver av dem, og de blev alle fyldte med den Helligaand og begyndte at tale med andre tungemaal, eftersom aanden gav dem at utsige».

Denne samme kraft gav apostlerne til andre, endog til alle som hadde tro paa Jesus Kristus, som hadde omvendt sig fra sine synder, og var blit renset i daaben ved deres hænder der hadde guddommelig myndighet til at forrette denne handling, i den hensikt at de skulle faa den Helligaand og ved fortsat lydighet erholde det evige liv.

Saa meget med hensyn til de gamle dage. Nu, til den nyere tid. Joseph Smith, til hvem Faderen og Sønnen aabenbarte sig i begyndelsen av det nittende aarhundrede, og gjennem hvem det evige evangelium, med alle dets gamle gaver og velsignelser blev gjengit, og den siste og største av evangelieutdelingerne blev aapnet. Joseph Smith, som

sammen med Sidney Rigdon saa Guds Søn sittende ved Faderens høire haand, skuet evighetens herligheter. — Joseph Smith, som sammen med Oliver Cowdery, skuet Jehovah, nemlig Jesus Kristus, staaende paa talerstolens brystvern i Kirtland tempel. — Joseph, martyrprofeten, som gav sit liv for at lægge grundvolden til dette verk — han efterlot mere end et kraftig vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighet. Og titusener av trofaste hellige har frydet sig, og fryder sig i disse vidnesbyrd, der er bekræftet paa dem ved den Helligaands alt-overbevisende makt.

Kan jeg ogsaa faa tilføie litt til de mange beviser, angaaende dette meget viktige emne? For 50 aar siden, eller litt mindre, var jeg en ung misjonær i staten Pensylvanien. Jeg hadde bedt om at erholde et vidnesbyrd om sandheten, men før dette hadde jeg ikke utvist megen iver i mit misjonsarbeide. Min kammerat, en erfaren misjonær, irettesatte mig for min mangel paa flid i denne retning. «Du burde studere kirkens bøker,» sa han; «du var utsendt for at prædike evangeliet, ikke for at skrive for aviserne,» — ti det var hvad jeg gjorde paa denne tid.

Jeg viste at han hadde ret, men jeg fortsatte videre, fortryllet over at jeg kunne styre pennen, og foretrak dette for al anden sysselsættelse, undtagen skuespil, min tidligere ærgjerrighet som jeg hadde lagt paa alteret, da jeg som en ungdom paa 21 aar mottok et kald at gaa ut i misjonsmarken.

En nat drømte jeg — hvis det kan kaldes en drøm — at jeg var i Getsemane have og var vidne til Frelserens kval. Jeg saa ham saa tydelig som jeg ser denne forsamling. Jeg stod bak et træ i forgrunden, hvor jeg kunne se, uten selv at bli set. Jesus, med Peter, Jakob og Johannes, kom ind gjennem en liten grind ved min høire side. Her forlot han de tre apostler, og efterat ha bedt dem knæle ned og bede, gik han over til den anden side hvor han ogsaa knælte ned og bad. Det var den samme bøn hvormed vi alle er bekjendt med: «O min Fader, er det mulig da ta denne kalk fra mig; dog, ikke min vilje ske, men din.»

Da han bad strømmet taarerne nedover hans ansikt der var vendt mot mig. Jeg blev saa bevæget over synet her-

av, at jeg ogsaa graat av ren sympati for hans store sorg. Mit hele hjerte var med ham. Jeg elsket ham av hele min sjæl, og længtes at kunne være med ham, en længsel som jeg aldrig nogensinde før hadde følt.

Like efter reiste han sig og gik bort der hvor apostlerne knælte ned — og fandt dem i dyp søvn! Han rystet dem venlig, vækket dem, og i en øm bebreidelse, uten mindste grad av vrede eller skjend spurte han dem om de ikke kunne vaake en eneste time med ham. Der stod han med tyngden av verdens synd paa sine skuldre, med hver mands, kvindes og barns pine gjennem sin følsomme sjæl — og de kunne ikke vaake en eneste time med ham!

Han vendte tilbake til det samme sted, bad igjen og gik tilbake og fandt dem atter i søvn. Atter vækket han dem, paamindet dem, og vendte tilbake og bad som før. Tre ganger hændte det indtil jeg var fuldstændig bekjendt med hans optræden, ansikt, form og bevægelser. Han var av en ædel skikkelse og hadde et majestætisk utseende — slet ikke et svakt kvindeagtig væsen som nogen malere har fremstillet ham — en riktig Gud blandt mennesker — dog ydmyg og elskelig som et litet barn.

Pludselig forandret situasjonen sig, men scenen forblev den samme. Istedenfor før, var det efter korsfæstelsen, og Frelseren stod sammen med disse tre apostler ved min venstre side. De var ifærd med at forlate denne jord og opfare til himmelen. Jeg kunne ikke holde det ut længer. Jeg løp fra træet bak hvilket jeg stod skjult, faldt ned for hans føtter, omfavnet hans knær og bønfaldt ham om at ta mig med.

Jeg vil aldrig glemme den venlige maate hvorpaa han bøide sig ned og reiste mig op og omfavnet mig. Det var saa levende, saa virkelig, at jeg følte varmen av hans bryst hvorimot jeg hvilte. Saa sa han: «Nei, min søn; disse har fuldendt sin gjerning, saa de kan gaa med mig, men du maa forbli her og fuldføre din misjon.» Endnu hang jeg ved ham. Jeg saa op i hans ansikt — for han var høiere end jeg — jeg beskuet ham ganske alvorlig: «Saa lov mig, at jeg skal faa komme til dig tilsist.» Han smilte yndig

og ømt og svarte: «Det beror helt paa dig selv.» — Jeg vaaknet med graaten i halsen, og det var morgen.

«Det er fra Gud,» sa min kammerat (ældste A. M. Musser), da jeg hadde fortalt ham det. «Det behøver ingen fortælle mig,» var mit svar. Jeg saa moralen heri tydelig. Jeg hadde aldrig tænkt at jeg ville bli en apostel, eller holde nogen anden stilling i kirken, og det faldt mig ikke ind endog dengang. Dog viste jeg, at de sovende apostler mentes mig. Jeg sov paa min post — som enhver mand eller kvinde gjør, som har været guddommelig beskikket til at utføre en ting, men gjør en anden.

Men fra den tid blev alt forandret. Jeg var en helt anden mand. Jeg sluttet ikke med at skrive, for præsident Brigham Young hadde lagt mærke til nogen av mine artikler i aviserne hjemme, og han skrev og raadet mig til at dyrke hvad han kaldte for min «skrive-gave», saa at jeg kunne benytte den i fremtiden «til at oprette sandhet og retfærdighet paa jorden». Dette var hans siste raad til mig. Han døde samme aar mens jeg endnu var i misjonsmarken, skjønt jeg da arbeidet i staten Ohio. Jeg fortsatte at skrive, men det var for Guds kirke og rike. Jeg satte den i første række, alt andet kom siden.

Saa kom den guddommelige oplysning, som er større end alle drømmer, syner eller andre tilkjendegivelser forenet.

Ved Guds lys — den Helligaands gave — saa jeg hvad jeg indtil da aldrig hadde set, jeg lærte hvad jeg indtil da aldrig hadde lært, — jeg elsket Herren som jeg aldrig hadde elsket ham før. Min sjæl var tilfreds, min glæde var fuldstændig, ti jeg hadde et vidnesbyrd om sandheten, og det har forblit hos mig indtil denne dag.

Jeg vet min Forløser lever. Ikke engang Job viste det bedre. Jeg har beviser som jeg ikke kan betvile, og det er hvorfor jeg er fundet blandt de som i aften utfolder det motto vi holder paa, idet jeg har et personlig vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighet.

MIG SELV OG JEG

AV JAMES E. TALMAGE

Præsident for den europæiske misjon.

Jeg maa leve med mig selv mere end med nogen anden. Mig selv og jeg er uadskillelige kammerater i dette liv, før og hisset, ti vi er udødelige mig selv og jeg, og skal bo sammen som ett i evighet.

Kjender vi hinanden som vi skulle? Er vi enige og riktig lykkelige i dette kammeratskap, eller blir vi opirret, plagsom og ubehagelig?

Meget av det gode og bitre i livet beror paa det venskap vi beholder, hvad enten dette venskap er vort eget valg, eller paa grund av omstændigheter utenom vor kontrol. I hvad slags selskap er jeg, naar ingen uten jeg er tilstede?

Der findes nogen hvis eget selskap er uheldig og skadelig. Hver time de tilbringer alene — sammen — er en time til det værre. Naar de er overlatt til sig selv tænker de daarlig, ytrer ondskap til hinanden, og forlyster sig i fordærvelig sladder. I den dunkle, hemmelige selv-samtale varmer de op igjen avskyelige trætter og fordøier ildeluktende uenighet. Beruset av deres egne dumme tanker ser de kun en fordreining i andres handlinger og bevæggrunde, hvis mest værdifulle anstrengelser i deres mørke øine kun blir en ubetydelighet. I sine tanker overser de denne fornedrende vellyst, og pletter sin sjæl med hjertets synd. Det ville være bedre for dem, om de aldrig var alene. De fortjener ikke de velsignede privilegier av ensomhet — endskjøndt en fangecelle med voktere paa hver side ville være til deres fordel.

La os være taknemmelige for motsætningen hos de, hvis bedste selskap er dem selv. Der er mange saadanne, ellers ville denne verden være værre, end den er. Jeg kjender nogen av disse, og ikke faa mænd og kvinder som lever i det høie og rene selskap med deres utvalgte jeg, som i virkeligheten er en velsignelse for dem, og derfor uundgaaelig ogsaa for andre. For saadanne er en time i ensomhet — en time til det gode. Deres tanker forædles, deres enesamtaler er inspirerende, og de utøver i passende maal,

deres prisværdige, rene egenskaper, blandt deres medmennesker. Den fortrolige samtale med dem selv blir herliggjort ved deres retskafne forsætter og bestræbelser. Oplyst av det gnddommelige lys, der er dem tilkjendt paa grund av deres ærlige begjær, og som saa rikelig er utgydt over dem, kan de se paa livet med et klart syn og et fornuftig blik. Naar de er alene renser de sin sjæl i en hellig betraktning.

Undertiden har mig-selv og jeg anledning til at besøke de hyggelige hjertekamre hos nogen av disse velsignede mennesker, og her lærer vi at gjøre vor egen helligdom mere indbydende og inspirerende. Vi er alle berørt av vore omgivelser, omendskjønt til forskjellig grad. En ren og sund omgivelse er nyttig for den persons renhet og orden som skal bo der. Saaledes blir det ikke alene værdifuldt, men uundværlig for vort velfærd, at vi holder i den bedst mulige tilstand vort lille sjæls kammer hvortil vi tyr for at overhøre os selv, og ha en personlig samtale.

Hvorledes er dit privat-kammer indrettet og forskjønnet? Og hvorledes er mit — det rum hvori mig-selv og jeg søker hen for at tænke alene, tale med hinanden, og bede sammen? Det skulle være behagelig og paa enhver maate fornøielig. Er gulvet koldt, haardt og bart, eller blødt, teppebelagt med erindringen om gode gjerninger — hvilket? Der er billeder paa væggen, hvad enten værelset er usselt eller præktig, ja billeder av det forbigangne; men hvad viser de? De beskriver kanhænde scener som vi aldrig skulle ha beskuet, synder, der for os skulle ha været ukjendte; eller hvert av dem er kanhænde et kunststykke med farver, der ikke forgaar, men udødeliggjør de gjerninger i hvilke englene glæder sig.

Mig-selv og jeg skulle kjende hinanden vel. Vi skulle komme ofte sammen; og mellem os skulle der være en uforbeholden tillid og ubetinget hengivenhet. Jeg maa ha saadan respekt for mig-selv, saa jeg gjør alt hvad jeg burde gjøre og holder mig væk fra at gjøre noget jeg ikke burde gjøre, dog ingen anden dødelig end mig-selv kjender til handlingen eller forsømmelsen.

Og saaledes er det med dig-selv og du. Tror du ikke det?

TAK OG FARVEL

Da dette er siste nummer av «Morgenstjernen» vil jeg benytte anledningen til at takke alle som har indsendt artikler og dikte til bladet. Jeg vil ogsaa takke den assisterende redaktør, broder Carl M. Hagberg, for det gode og vel utførte arbeide med «Morgenstjernen», samt en tak til søster Borghild Nielsen for sin oversættelse av artikler til «Barnas avdeling». Jeg vil ogsaa paa samme tid, da jeg straks efter nytaar skal reise hjem til Zion, bringe en tak til alle søskende og misjonærerne i den norske misjon for eders tillid og bistand. Jeg har glædet mig i misjonsmarken med eder, ja tak for eders venlighet, trofasthet og bistand I har vist mig og mine. Gud alene skal belønne eder, og om I vil holde ut til enden skal alle eders opofrelser bli til velsignelse. Jeg vil si som Paulus: «Derfor vaaker og kommer ihu at jeg har ikke avladet i tre aar nat og dag at paaminde enhver av eder med taarer.» — Jeg har reist meget og besøkt alle grenene flere gange og advart og paamindet søskende til at efterleve evangeliet. Vaaker og beder at I ikke falder i fristelser, for dagen kommer hasteligen da ugudelighet skal utryddes av jorden. La eders lamper lyse, snart skal vi møte Guds søn, staa færdig naar de hører anskriket og gaar brudgommen i møte. Jeg ønsker eder alt godt, søskende, og at I skal indgaa i den celestiale herlighet og hvem kan stænge eder ute hvis I holder loven og betaler prisen. Kjære søskende, hvor I end færdes i livet glem ikke at Jesu Kristi evangelium er det eneste som vil bringe eder tilbake til Gud vor Fader. Vi gaar vanskelige tider i møte, men der er en Gud som vil lede eder frem i sorg og i trængsel naar vi søker ham i opriktighet. Jeg vil paa samme tid byde ældste Martin Christophersen, som vil avløse mig, hjertelig velkommen til Norge. Dette blir hans 4. misjon og han er en av de trofaste som Gud elsker. Støt ham, søskende, og staa ham bi, saa at han ogsaa kan finde glæde i arbeidet. Maa vi alle leve slik at vi kan møtes i det land som Gud har bestemt for sit folk i disse dage. La eders lys skinne for menneskene at de kan se eders gode gjerninger og eders løn vil bli stor naar han skal si:

«Gaa ind til min hvile du gode og trofaste tjener.» Hermed tak og farvel.

A. Richard Peterson.

SAND GUDSDYRKELSE

«*Jeg fik endnu mere godt utav møtet igaar end hvad jeg hørte, fordi Alice sat like foran mig, og hun tar saa alvorlig del i møtet.*» — — *Det var en ældre dame som sa dette om Alice. Videre fortsatte hun:* Hun sang hver eneste sang saa hjertelig som om hun mente hvert ord hun sang. Hun lyttet opmerksomt til talen, og jeg er sikker paa at hun fulgte med under bønnen ogsaa likesaa alvorlig. Hun er et værdifuldt medlem av vor kirke, og et eksempel for andre unge at følge efter.»

«Ja, det er hun i sandhet,» kom det hjertelig fra en anden dame. «Det beste av det er, at hun utøver den samme indflydelse hele uken igjennem. Hun er av de venligste mennesker der lever, og jeg tænker ofte, naar jeg ser hende gaa omkring paa sin rolige maate, og gir et smil og en hilsen her og en liten tjeneste der, hvor vel hun lever sit daglige liv, og deri utviser den alvorlige tilbedelse om søndagene.»

Hadde Whittier kjendt Alice ville han ha sagt om hende, at hun utviste hans tanker i saa henseende. Hans tanker var nemlig disse: «At tilbede ret, er at elske hverandre; hvert smil er en sang, hver venlig gjerning en bøn.»

Kanhænde han kjendte nogen andre lik Alice som beviste sin gudsdyrkelse fra søndagen gjennem uken, og derved viste andre hvorledes det kan gjøres.

Hvis han kjendte dig, kunne han si det samme om dig? Kan de som kjender dig si det? Hvis ikke er der noget galt med din gudsdyrkelse. Hvis de kan, da har du faat ut av din gudsdyrkelse om søndagene, hvad der er ment du skal motta.

Fra «*Juv. Instructor*».

80-AARS FØDSELSDAG

Søster Olea Narvesen Larsen, Lierstranden nr. 9 Drammens gren, kan den 25. december feire sin 80-aarige fødselsdag, idet hun er født 25. december 1845. Hun kan ogsaa se tilbake paa et 34-aarig medlemsskap i kirken, da hun 10. september 1891 blev indlemmet i samme ved daab av ældste J. G. Jørgensen. — «Morgenstjernen» vil herved sende søster Olea Larsen vore beste lykønskninger i anledning dagen med ønsket om at hendes livsaften maa bli glædelig og skjøn og at hun maa frydes i evangeliets sandheter.

FREDENS HERLIGE EVANGELIUM

AV ÆLDSTE E. BIØRN HALVORSEN

Den engelske statsmand Gladstone, skrev engang i anledning av nogen reformforslag der var fremsat i parlamentet følgende ord: «Der findes egentlig kun et eneste brændende spørsmaal og det er Jesu Kristi evangelium, for det kan reformere alt og alle, hvor det kommer ind.» Det er i sandhet vektige ord som absolut vil sanksjoneres og finde gjenklang hos os. Men maaske mange av regjeringsmedlemmene baade i den engelske som andre nasjoners regjeringer og raad vil stille sig skeptisk eller tvilende overfor riktigheten av samme. Vi har saa mange beviser som resulterer netop i den sætning og vi kan bedre end noget andet folk ogsaa forstaa det. Blir Jesu Kristi Evangelium skattet og benyttet som en lovbok til fremkommelse av reformforslag o. s. v. hos vore myndigheter, politiet f. eks. og dersom de efterfulgte Jesu Kristi evangelium i alle dele, ville der være mange Zions ældster her i dette vort land, eller hvad er aarsaken til at saa ikke er. Er det fordi de efterfølger Jesu Kristi evangelium at det er saa faa, og at dette som verden kalder mormonisme er blendværk opfunden av mennesker? Nei, jeg sier eder, at dersom de efterfulgte Jesu Kristi evan-

gelium ville Zions ældster ha oversvømmet dette land og bragt fred og velsignelse iblandt øvrigheterne og de tusen hjem, rike som fattige. Myndigheterne sier ret ut uten omsvøp, at de er kjeltringer som forsøker at snike sig ind i landet og fordi de er mormonmisjonærer faar de ikke opholdstilladelse. Se dig omkring broder og søster hvor du end befinder dig hvordan tilstanden er? Læser lignelsen om fikentræet. Nu som dets blade er ved at springe ut, vet I at sommeren er nær, saa og ved menneskens søns tilkommelse. Ugudelighet, evangeliets forkyndelse, indsamlingen til Zion og Jerusalem. Nasjonernes forkastelse av evangeliet, utelukkelse av misjonærerne og dets budbærere, straffedommene som utgaar i form av krig, pestillence, hungersnød, oprør o.s.v. Hvad staar saa igjen at opfyldes? Jo, den herligste forventning som alle ser hen til, nemlig Jesu Kristi anden tilkommelse. Mange vil spørre: «Er det om et, to eller tre hundrede aar til? Jeg vil svare, at saa langt frem i tiden vil det ikke bli, for det vil ikke stemme overens med den angivne tid i den hellige skrift om millenniets begyndelse, men at tiden er sat indenfor det tyvende aarhundredes ramme. Jeg erindrer nu aabenbaringen som profeten Joseph mottok angaaende denne sak og svaret finder vi i det 130 kap. av Paktens bok 15. vers. Ikke saa at forstaa, at profeten Joseph utreder dette spørsmaal her, nei svaret var at dersom Joseph levet til han var 85 aar skulle han se Menneskens søns ansikt. Nu vet vi at profeten Joseph ikke levet til aaret 1890, for fra aaret 1805 som er Josephs fødselsaar og tillagt 85 aar blir aaret 1890. Den antagne mening blir at Joseph saa ham efter sin død hinsides sløret.

Vi kjender til at likesom jøderne ikke kjendte til Kristi første komme, fordi de ikke forstod profetierne, men derimot fæstet alle sine forhaabninger paa hans herlige tilkommelse i de siste dage, da han skulle gjenoprette Israels rike og ta hævn over sine fiender, og de netop ved denne misforstaaelse blev avbrudte og adspredte, saaledes ville hedningene overse profetierne om hans anden tilkommelse, ved at forveksle den med den siste dom, som ikke vil finde sted førend tusen aar derefter. Og denne

sørgelige feiltagelse vil, istedenfor at avbryte og adsprede hedningene, bevirke deres fuldstændige utryddelse. (Advarselsrøsten s. 60.) Dette er det herlige evangelium eller det siste dages værk, hvorom de hellige profeter har talt. Det er tidernes fyldes husholdning (Ef. 1:10). I den vil bli fuldbyrdet «alle tings fuldkommelses tid, hvorom Gud har talt ved alle sine hellige profeters mund fra de ældste dage (Ap. gjr. 3:21). Og alle mennesker kalles til omvendelse (Ap. gj.17:30).

DEN NORSKE MISJON

BERGENS GREN.

Daab.. Den 5. december blev Bertha Marie Hellebø og Alf Johannessen Aune indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av forstander John A. Dalsbø, og haandspaalæggelsen av konferansepræsident J. Leland Anderson og ældste Olaf Vogeler.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR JANUAR 1926:

Korlæsning:

Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddrue, kyske, velgjørende, dydige, opriktige og gjøre godt mot alle.

Sakramentverset:

Vi har med Kristus sluttet pakt,
saa derfor lad os huske paa,
hvad han for os har tilveiebragt,
da han i døden maatte gaa.

Fasteleksen:

Hvorfor tror jeg, hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi være ærlige og sanddrue.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

24. *Lignelsen om den fortapte søn.*

(Slutning.)

Jesus fortalte sine disciple en anden lignelse. Han sa: «En mand hadde to sønner. En dag sa den yngste til faren: «Far, giv mig min del av arven.» Den venlige far delte derfor sine penger mellem sine to sønner. Saasnart den yngste hadde faat sin del, forlot han sit hjem og drog til et land langt borte, hvor han ødela sine penger ved at spise og drikke med daarlige mennesker. Og da han hadde ødelagt alt hvad han hadde, opstod der en hungersnød i landet hvor han var; der var nu lite mat der og brødet var meget dyrt. Nu, denne dumme og syndige gut hadde ingen penger igjen saa han var nødt til at ta tjeneste hos en mand i det land hvor han var, og denne sendte ham ut paa marken for at vokte griser. Han fik saa lite mat og var saa sulten, at han gjerne spiste den mat grisene skulle ha, og ingen gav ham noget.

Da fandt han ut hvor syndig han hadde været, og han sa til sig selv: «Min fars tjenere har mere mat at spise end de behøver, og jeg skal være her og dø av sult. Jeg vil gaa tilbake til min far og si: Far, jeg har syndet mot Gud og mot dig, — jeg er ikke værdig at kaldes din søn, men la mig bli en av dine tjenere.» Og han stod op og gik til sin far, og da han endnu var langt borte saa hans far ham og han løp ham imøte og faldt ham om halsen og kysset ham. Men sønnen sa: «Far, jeg har syndet mot himmelen og mot dig; jeg er ikke god nok til at kaldes din søn, men la mig bli en av dine tjenere.» Men faren var villig til at tilgi ham, og han bad sine tje-

nere at hente de beste klær og iføre ham og sko paa hans føtter og en ring paa hans haand, og slakte en gjødkalv, saa de kunne spise og være glade.

Da den ældste søn, som var ute paa marken, hørte lyden av musik og dans, og fik vite hvorfor der festedes, blev han sint og gik ikke ind i huset. Faren kom ut og tigget ham om at komme ind, men sønnen sa: «Jeg har været dig en god søn, men du har aldrig slaktet noget lam for mig, saa at jeg kunne holde fest med mine venner. Men nu naar denne din daarlige søn er kommet hjem, som har ødelagt alle de penger du gav ham ved et daarlig liv, da slakter du et lam for ham.» Men faren sa: «Min søn, du har altid været med mig; alt hvad jeg har er dit. Men det ville være ret for dig at være glad nu, ti din bror som var død er blit levende; han var tapt, men er fundet igjen.»

EN GRUNDLÆGGENDE LÆRDOM

Blandt de store lærdomme der har været aabenbaret til profeten Joseph Smith, er ingen større og mere grundlæggende end den, at Gud er fra evighet til evighet, saa langt som vi kan forstaa, uten begyndelse og uten ende, vore aanders Fader, som, forsaavidt angaar hans handlemaate med det menneskelige liv, kan forstaas av os, og som forstaar os fordi vi er hans barn. En Gud hvis herlighet bestaar i at bringe udødelighet og evigt liv for menneskene. Det er ikke nødvendig for os i denne kirke at bli «Fundamentalister» eller «modernister», eller at fremsætte nye teorier med hensyn til guddommen, for Gud har aabenbaret sig saa tydelig i disse siste dage, at med hensyn til vort jordiske liv, kan enhver av os forstaa i en tilstrækkelig grad Guds natur og hans slektskapsforhold til menneskeheten.

John A. Widtsoe.

JULEKLOKKEN

Stemningsrike, stille skumringstime,
Du er julens kjære sendebud.
Klokketoner, høitidsfulde kime,
Bringer hilsen fra al skabnings Gud.
Jublende de høres over vrimlen,
Over hverdagslivets strid og kav.
Minder om en deilig sang fra himlen,
Om hvad kjærlighetens Gud os gav.

Juleklokke, med din bløte stemme
Og din rene, milde ålvorsklang.
Lov mig at du intet hjem vil glemme,
Træng dig ind med uskylds frydesang.
Ban dig vei til sjæl, til sind og hjerte,
Bring du fredens budskap over jord,
For hver sorg og hver en bitter smerte,
Syng om glæden fra det høie kor.

Klokketoner, fra det høie,
Syng i kveldens lyse stjerneskjær.
La mig nu, som altid før faa høre,
Julen kommer, glæderik og kjær!
Løft mig opad paa din sterke vinge,
Naar du ringer helligfreden ind.
La min høie gjæst jeg barnlig bringe,
Barnets glæde og dets rene sind.

INDHOLD: Julehilsen. — Ungdomsforeningens motto for 1925 (slutning). — Mig selv og jeg. — Tak og farvel. — Sand gudsdyrkelse. — 80-aars fødselsdag. — Fredens herlige evangelium. — Den norske misjon. — Søndagsskolens program for januar 1926. — Barnas avdeling (slutn.) — Juleklokken. — Indholdsfortegnelse for 1925.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.
Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.